

של מתכנני מדיניות, שלא נערך כלל שום כירור ממשי.

הדבר נדחה, פשוט משום שהוצע על-ידי האוייב. והדאגה היחידה היתה שמא תרכוש ההצעה אהדה למצריים.

אולם ההצעה ראוייה לתשומת לב היוזמת ולטיפול רציני.

איש אינו אומר שעל ישראל לקבל הצעה כלשהי מהצד השני ללא היראה ויעור. עור. אולם הצעה אל-סאדאת פותחת פתח נרחב ליוזמת-שלום מעשית.

יוזמת-שלום כזאת יכולה ללבוש את ה- צורה הבאה:

● קבלה חיובית של עצם הרעיון המצרי, כצעד לקראת השלום.

● דרישה שהיענות ישראלית מעשית תהיה קשורה בהכרח מצרית על נכונות מפורשת להגיע לשלום רשמי עם ישראל.

● דיון מדויק על הערובות הבינלאומיות שיתקבלו לגבי הגדה המזרחית של ה- תעלה — מה יהיה אופיין המיטפטי והצבאי, מה טיב הכוח הבינלאומי שיתפוס את ה- שטח שיפונה, באיזו מידה מוכנים האמריקאים להתחייב להפעיל את החטו שלהם במועצת-הביטחון נגד כל הצעה להרחיק כוח זה בעתיד. לפני השגת הסכם-שלום מלא.

● הבטחת שיימ ישראליו מיני-מולי בתעלה מיידי עם היפתחה — למשל, מעבר חופשי של סחורות ישראליות וסחורות המיועדות לישראל, כולל בקו חיפה-אילת, באזניות שיפליגו תחת דגל זה.

אם יגוצל החודש הקרוב לשם טיפול נמי רץ ביוזמת-שלום נגדית כזאת, ייתכן מאוד כי בתום תקופת 30 היום תימצא ישראל בדרך המלך לקראת הסכם-שלום.

ייעלם כליל הלחץ הצבאי, הפיסקת-האש תהפוך למצב של קבע, ויווצר מצב שונה לגמרי במרחב.

לו מהצד השני, ושאל אותה בנימוס, ב- חיובי השוב ביותר, מהיכן היא.

“למה אתה רוצה לדעת?” השיבה ההיא בטון שיכול היה להדוף את חניבעל ב- חזרה אל מעבר לאלפים.

לבסוף הגיע הרגע הנמהר. קמתי, הצגתי את עצמי, ונשאתי נאום קצר אודות הסיכוי סוך המזרח תיכוני. קיוויתי שהשיחה, בעק-בותי, תתרכז גם היא בנושא זה.

היא לא התרכזה.

“נאמר לנו שאת פעילה בתנועת שיחרור האשה בישראל,” גורקה אלי שאלה מתוך קהל הנשים המשותרות. “מה בדיוק את עושה כדי להילחם בשובניזם הגברי ב- ארצך?”

“אני נהנית ממנו,” רציתי להשיב, אך יצרה-החיים גבר בי. העליתי הבעה גורא רצינית על פני, והשבתי: “אם כבר, יש לנו בישראל יותר שובניזם נשי מאשר גברי. הנה, למשל, ידיד ישראלי שלי טען ברומן האחרון שלו, שאלוהים עצמו הוא אשה.”

★ ★ ★

יה ברור שקניתי את ליבותיהן. ה- קהל שלי הודקף בעניין. סוף-סוף, אחרי שהכוח השחור מנפנף בישו הכושי שלו, וההומואים טוענים כי “אלוהים הוא אחד משלנו” — יהיה גם להן מה לומר. “ומה הבסיס לטענות?” התעניינה אחת משומעותי.

“די פשוט,” הסברתי. “הוא מספר בסיפרו, כיצד הראה אלוהים למשה את הארץ המובטחת, את חזון השלום והיופי ששררו ל- רגליו, לאחר ארבעים שנות נדודים במידבר הצחיח — אבל לא הירשה לו להניח רגלו בגן-העדן הוה. ומי מלבד אשה מסוגל ל- טריק מכוער כזה?”

לכשעצמי, חשבתי שזו דווקא בדיחה די מוצלחת. דעתן של המשוחרות שלי, לצע-רי, היתה שונה. הבעת פניהן ענתה בהן מה הן חושבות עלי: במילה אחת — ש- אינני ראוייה לשאת את התואר המכובד של אשה.

מנהיגתן קמה ממקומה, ובגו זקוף יצאה מהחדר, כשהשאר בעקבותיה. כאשר חלפה על פני, הפליטה לעברי בקרירות מקפאת-דם:

“ברור הרי שאין לך שמץ מושג על משמעותה של התנועה שלנו.” כן, זה, לפחות, היה ברור גם לי.

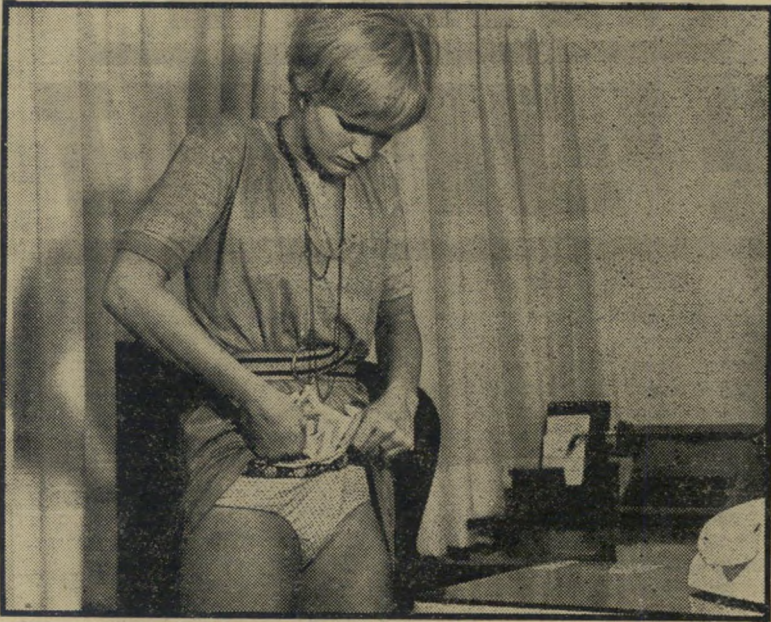
שום אינפורמציה. תפנה ליו”ר המועצה. רק ליו”ר. שום אינפורמציה. שום.” לרגע התפתיתי לומר לו, שלפחות את מספרו האישי ודרגתו מותר לו לתת בלי חשש. אבל החלטתי לשתוק.

זר-הידין יצחק שבו, 70, כסוף-שעה, חבר במועצה עשר שנים, היה

קצין מיבתן, כיום מרצה בכיר לקרימינולוגיה ופסיכולוגיה. הולך לטרש או הצגה אחת לכמה חודשים.

“ואתה בדעה שיש צורך בצנזורה על מחנות וסרטים בארץ?” “כן.”

“והאם יש צורך לדעתך בקריטריונים בעבודת הצנזורה?” “ישנם קריטריונים כאלו, גם אם אינם

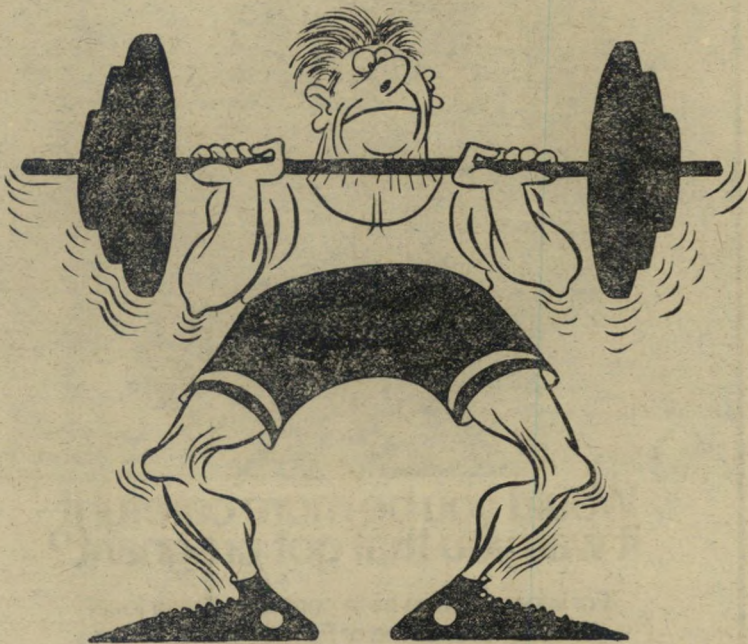
עוד פרט שנמסל: “מור” * הפרופטורים לא מבינים.

מוגדרים בסעיפים וסעיפרי-מישנה.”

“ך נוח נרדי, בן שישים פלוס סלוס: לא מתראיין. נא לדבר עם יו”ר המוע-צה, מר לוי גריי.” “מדוע?”

* מימסי פארמר, גיבורת מור, מסתיירה בתחנתניה כסף שגנבה כדי לקנות סמים.

אל תתאמץ מעבר ליכולתך!

העיקר - התמדה
כלל זה חל לא רק לגבי השגת כושר גופני, אלא גם לגבי בטחון כלכלי.
הכלי הוא בהישג ידך:
תכנית החסכון
יתרון לכל של בנק דיסקונט

חסוך ללא מאמץ, בהתאם ליכולתך, סכום קבוע חדשי של 25, 50, 100, 150 ל"י. סכומים אלה, הקטנים יחסית, יצטברו לחון אשר את גודלו קשה לך כרגע לחזות, וזאת — הודות לריבית הגבוהה הפטורה ממס, ברירת הצמדה להבטחת ערך החסכון, מענק לחוסכים צעירים או לסטודנטים לעתיד. שמורה לך גם זכות להלוואה נוחה בגובה סך כל הפקדויות.

חסוך ללא מאמץ והבטח לעצמך בסיס איתן לעתידך. הצטרף לתכנית “יתרון לכל”.

בנק דיסקונט
הוא לא רק בנק-הוא אף יודי